

6. Chương 06

Tiểu Long một mình quay trở lại Đầm Sen.

Nó không rủ Quý ròm lẫn nhỏ Hạnh.

Thoạt tiên nó định rủ Quý ròm, nhưng đến phút chót nó đâm ngần ngừ và cuối cùng nó gạt bỏ ý định đó.

Không hiểu sao Tiểu Long vẫn không cảm thấy chắc thắng trong lần ra đi này, mặc dù tài nghệ của nó ngày càng tăng tiến.

Sau lần ném xoài ngẫu hứng kia, Tiểu Long nhận thấy mình đã tiến rất gần đến mục tiêu. Nó tin rằng với độ chuẩn xác của những cú ném hiện nay, việc đánh đổ năm chồng lon liên tiếp không còn là việc ngoài tầm tay của nó nữa.

Tuy vậy, Tiểu Long vẫn cảm thấy lo lắng không đâu. Tâm trạng của nó lúc này cũng hết như tâm trạng của một thí sinh chuẩn bị đi thi, bài vở đã ôn luyện kỹ càng nhưng nỗi phập phồng vẫn không hề giảm bớt.

Chính vì vậy mà nó không rủ Quý ròm, mặc dù Quý ròm là đứa ngày nào cũng nôn nóng giục giã nó quay lại chỗ gian hàng trò chơi. Nó sợ nhỡ nó không thắng nổi, Quý ròm sẽ thất vọng. Mà nó thì không muốn làm bạn bè thất vọng.

Người đàn ông râu rậm đón tiếp Tiểu Long với nụ cười tươi :

- Cháu lại đến ném lon đấy à ?

- Dạ.

- Thế hai bạn vẫn cùng đi với cháu đâu ?

Tiểu Long khịt khịt mũi :

- Dạ, các bạn ấy bận... đi học thêm.

Người đàn ông không quan tâm đến Quý ròm và nhỏ Hạnh nhiều. Ông chỉ hỏi thăm qua loa rồi vội vã quay lại đề tài chính :

- Cháu vẫn ném bằng quả bóng nỉ chứ ?

- Vâng ạ ! Cháu có đem theo đây !

Vừa nói Tiểu Long vừa lấy quả bóng trong túi ra.

Người đàn ông nheo mắt nhìn quả bóng trên tay Tiểu Long, gật gù nói :

- Hay lắm ! Thế ta vẫn theo những giao ước cũ đấy nhé ?

Tiểu Long chớp mắt :

- Là sao ạ ?

Người đàn ông xoa chòm râu rậm :

- Nghĩa là vẫn cứ một nghìn đồng một quả. Và phải ném trúng năm lần liên tiếp mới gọi là thắng !

- Cái đó thì cháu biết rồi ạ !

Tiểu Long điềm nhiên đáp. Và nó lấy ra tờ bạc năm ngàn đặt lên thanh gỗ rộng bản trước mặt, giọng cả quyết :

- Cháu xin bắt đầu ạ !

Người đàn ông cho tiền vào ngăn kéo, giọng vui vẻ :

- Được rồi ! Cháu ném đi !

Tiểu Long lùi ra sau một bước, neho mắt ngắm nghía chổng lon, vẻ xúc động. Nó phải bóp bóp quả bóng trong tay để trấn tĩnh. So với những vòng tròn ở nhà, những chổng lon ở đây trông lớn hơn vì vậy có vẻ dễ ném trúng hơn nhiều. Nhưng đó thực ra chỉ là sự đánh lừa của cảm giác. Kinh nghiệm đã cho Tiểu Long biết muốn đánh đổ cả chổng lon chỉ có cách duy nhất là ném trúng vào điểm tiếp giáp của ba chiếc lon đang chổng lên nhau kia. Mà điều đó thì cực khó, đòi hỏi sự chính xác đến từng mi-li-mét.

Nhưng một khi đã trở lại đây để bước vào cuộc thách đấu lần thứ hai này, Tiểu Long rất tự tin vào sức mình. Việc đánh đổ những chổng lon trước mặt kia đối với khả năng của nó bây giờ không còn là chuyện mò kim đáy biển. Điều quan trọng là phải bình tĩnh, hết sức bình tĩnh và đừng nghĩ ngợi vẩn vơ.

Tiểu Long cố trấn áp sự hồi hộp bằng cách hít thở thật sâu và thật chậm rãi, thậm chí nó còn khẽ lắc đầu để cố làm "rơi" ra những "ý nghĩ vẩn vơ" nào đó vô tình còn sót lại.

Bên trong gian hàng, người đàn ông râu rậm nhìn Tiểu Long một cách tò mò. Ông không rõ cậu bé này có thực là "đối thủ" đáng gờm nhất của ông từ ngày ông mở gian hàng trò chơi này hay không. Nhưng bằng trực giác, ông nhận ra đây là một tay khó đối phó. Vẻ mặt lăm lăm, cương nghị của cậu ta hoàn toàn thích hợp với một tay xạ thủ. Chỉ một điểm yếu duy nhất là cậu ta có vẻ dễ xúc động bất chợt, nếu có một tác động nào đó từ bên ngoài. Nhưng dù sao ông cũng không tin cậu ta sẽ chiến thắng. Ném đổ năm chổng lon liên tiếp là điều không phải ai cũng có thể làm được, dù ném bằng bất cứ vật gì. Mà quả thực ông cũng chưa thấy một chuyện như thế xảy ra bao giờ.

Sự ngờ vực của người chủ gian hàng trò chơi được Tiểu Long giải đáp ngay sau đó.

Cú ném đầu tiên của nó bắn tung ba cái lon xuống đất trong chớp mắt và cũng như lần trước, quả bóng lao thẳng vào bức vách phía sau với một tốc độ kinh hoàng và mắc kẹt luôn giữa những nan tre.

Lần này người đàn ông không rầy nó về chuyện làm hỏng vách. Ông chỉ xuýt xoa :

- Cháu ném ghê thật !

Rồi gỡ quả bóng chậm rãi trả lại cho Tiểu Long.

Cú ném đầu tiên trúng đích khiến Tiểu Long lên tinh thần.

Cú ném thứ hai mạnh và chuẩn xác không thua gì cú ném thứ nhất. Một lần nữa, ba chiếc lon bị bắn tung lên không như ăn phải tạc đạn. Và quả bóng, như không thể khác, tiếp tục lao tới trước và xoi thêm trên bức vách một lỗ hỏng thứ hai.

Lần này người đàn ông đưa trả quả bóng cho Tiểu Long với vẻ mặt ngẩn ngơ.

Nhưng Tiểu Long không nhìn thấy điều đó. Nó mãi dõi mắt quan sát chồng lon thứ ba. Bây giờ thì hầu như không điều gì có thể cản trở nó được nữa. Nó cảm thấy khá quen tay và việc bắn phá mục tiêu trở nên đơn giản.

Bây giờ mỗi khi nheo mắt lại, Tiểu Long lại thấy hiện lên ngay chính giữa chồng lon cái vòng tròn mà nó từng khắc lên thân chuối và từng vẽ lên bức tường đằng sau lớp học. Nó chỉ việc ném vào cái vòng tròn đó, như nó đã từng ném hàng ngàn lần trong những ngày qua.

Tiểu Long lại vung tay ném vào "vòng tròn". Chồng lon đổ kèn và bức vách lại hỏng tới lỗ thứ ba.

Người đàn ông tái mặt, nói :

- Ráng lên ! Còn hai lần nữa !

Ông cố vũ Tiểu Long mà giọng lại run run.

Tiểu Long vẫn chẳng phát hiện ra sự mâu thuẫn đó. Nó mím môi ném quả thứ tư.

Lon tiếp tục đổ và vách tiếp tục thủng.

Qua bốn lần ném, quả bóng trên tay Tiểu Long đều bay với một đường bay giống nhau, với một tốc độ mạnh và độ chính xác như nhau, hết như từ một chiếc máy bắn ra chứ không phải do con người thực hiện.

Người đàn ông thốt nhiên rùng mình. Ông không thể tưởng tượng nổi cậu bé đang đứng trước mặt mình lại đạt tới một trình độ khó tin như vậy.

Trong một thoáng, người đàn ông cảm thấy mặt mình nóng lên. Một nỗi khó chịu lan khắp người ông, mặc dù ông không rõ tại sao mình khó chịu đến thế. Tự trong thâm tâm, việc mất con gấu bông không khiến ông quá tiếc rẻ. Ông đang sở hữu hàng chục con thú nhồi bông như thế.

Có lẽ quả bóng nỉ trong tay Tiểu Long làm ông tức tối. Ông nghĩ nếu ném bằng quả bóng nhựa của gian hàng, chưa chắc Tiểu Long đã đạt thành tích như vừa rồi. Ông cảm thấy hối hận về việc đồng ý cho Tiểu Long sử dụng quả bóng nỉ chết toi kia. Tất nhiên ném bằng quả bóng nỉ phải chịu giá đắt gấp năm lần so với ném bằng quả bóng nhựa. Chính ông đã nghĩ đến món lợi đó khi chấp nhận cho Tiểu Long trở lại bằng quả bóng mang theo.

Nhưng bây giờ khi chứng kiến những cú ném kinh hồn của Tiểu Long, ông lại nhận thấy ông đang rơi vào cái bẫy do chính ông giăng ra. Và ý nghĩ đó làm ông bứt rứt và cáu kỉnh. Và ông nhất định không chịu thua cuộc một cách dễ dàng.

Tiểu Long không đọc được những toan tính trong đầu người chủ gian hàng trò chơi, vì vậy khi ông đưa trả quả bóng lại cho nó và vờ ra vẻ thân tình, hỏi :

- Cháu luyện tập cách nào mà ném tài thế ?

Tiểu Long không ngần ngại, đáp ngay :

- Cháu ném vào thân chuối.

- Chỉ ném vào thân chuối thôi à ?

- Cháu còn tập ném cả vào tường nữa !

Người đàn ông nhú mày :

- Nhưng ném vào tường thì đâu có giống với ném lon ?

Tiểu Long vẫn thật thà :

- Cháu vẽ những vòng tròn lên tường rồi ném vào đó !

- À, ra vậy, hèn gì !

Người đàn ông gật gù, vẻ thỏa mãn.

Thấy người đàn ông không hỏi nữa , Tiểu Long quay lại ngắm nghía chồng lon trước mặt. Nhưng khi nó giơ tay lên chuẩn bị ném thì người đàn ông bỗng làm ra vẻ lơ đãng hỏi :

- Thế ngày nào cháu cũng tập ném hay sao ?

Tiểu Long đành hạ tay xuống :

- Vâng, cháu tập ném mỗi ngày !

- Suốt từ sáng đến tối à ?

- Không ạ ! - Tiểu Long sốt ruột đưa tay gãi cổ - Mỗi ngày cháu chỉ tập chừng nửa tiếng thôi !

Người đàn ông lại gục gặc đầu :

- Thì ra thế !

Nói xong, ông căn môi, vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi.

Thấy vậy, Tiểu Long không dám ném ngay. Nó sợ ông sẽ bắt chợt hỏi thêm câu gì đó. Nhưng lần này, người đàn ông dường như không buồn lên tiếng nữa.

Đợi một lát, không thấy ông động tĩnh gì, Tiểu Long mới dám đưa mắt quan sát chồng lon. Nhưng thần hồn nát thần tính, trong khi nheo mắt ngắm mục tiêu, chốc chốc nó lại bồn chồn liếc về phía ông, xem thử ông có sẽ lại bắt thần lên tiếng gạ hỏi gì nữa không.

Tiểu Long là một đứa học kém nhưng hoàn toàn không phải là một đứa đần độn. Trong thoáng mắt, nó nhận ngay ra tình huống nguy hiểm của mình. Nhưng khổ nỗi, dù biết là đang mất tập trung, nó vẫn không có cách nào quay trở lại trạng thái thanh thản ban đầu.

Nó cố hít thật sâu, thật chậm nhưng lúc này phương pháp đó xem ra chẳng ăn thua gì.

Tiểu Long trì hoãn thêm một lát nhưng rồi thấy càng kéo dài thời gian đầu óc càng căng thẳng, nó đành nghiêng răng vung tay ném đại.

Quả như sự dự liệu của người đàn ông râu rậm, cú ném quyết định của Tiểu Long đã mất hẳn độ chính xác. Sau khi bị người đàn ông liên tục quấy nhiễu, động tác ném bóng của nó không còn giữ được sự ổn định cần thiết.

Quả bóng bay hơi chệch về phía trái, chỉ đánh văng được hai chiếc lon. Chiếc lon bên phải vẫn trơ trơ.

- Ô, trật rồi !

Người đàn ông nói như reo. Rồi cảm thấy mình hớn hở một cách quá lố, ông liền đổi giọng :

- Tiếc thật ! Tiếc thật ! Chỉ còn một quả nữa thôi mà lại hỏng mất !

Tiểu Long không nói một lời. Cú ném hụt làm nó choáng váng. Nó thất vọng nhìn xuống bàn tay mình, như thể muốn tìm ở đó một lời giải thích

cho sự thất bại vừa rồi. Rồi nó lại ngược nhìn về phía quầy phần thưởng, nơi con gấu bông đang ngồi chễm chệ, bàng quan và xa cách.

Tiểu Long cố không chớp mắt. Nó biết nếu nó chớp mắt bây giờ, dầu chỉ một cái thôi, những giọt lệ sẽ ứa ra tức tức.

Người đàn ông đem những gói mì, xà phòng, kem đánh răng đặt xuống thanh gỗ trước mặt Tiểu Long, tươi cười hỏi :

- Cháu ném nữa chứ ?

- Thôi ạ !

Giọng Tiểu Long thẫn thờ. Đã không định xài tiền của Quý ròm và nhỏ Hạnh, mấy tuần nay Tiểu Long nhịn tất cả mọi thứ và để dành được mười ngàn. Với số tiền này, trước khi đi nó đã định bụng nếu ném hụt năm quả đầu, nó sẽ ném tiếp năm quả nữa. Nhưng bây giờ thì Tiểu Long hiểu rằng một khi đã mất tinh thần thì mọi cố gắng tiếp theo đều vô ích. Bàn tay nó lúc này chắc chắn sẽ không chịu tuân theo ý muốn của nó nữa.

- Cháu về ! - Tiểu Long buồn bã chào người đàn ông.

- Rồi cháu sẽ trở lại chứ ?

- Vâng, cháu sẽ trở lại ! Chừng nào con gấu bông kia chưa là của cháu thì dứt khoát cháu sẽ trở lại !

Giọng điệu quả quyết và chắc nịch như dao chém đá của Tiểu Long khiến người chủ gian hàng trò chơi rất đỗi ngạc nhiên. Ông không hiểu tại sao cậu bé này lại nhất định chiếm cho bằng được con gấu bông thế không biết ! Mà đó đâu phải là thứ đồ chơi dành cho con trai ! Lạ thật !

Nhìn theo dáng đi thất thểu của Tiểu Long, người đàn ông thốt nhiên cảm thấy một cái gì đó đang nhói lên trong lòng ông như là sự ray rứt. Ông e hèm một tiếng như để xua đuổi nỗi băn khoăn trong đầu, rồi theo thói quen, ông lại đưa tay xoa xoa chòm râu rậm.